

Uważ pobożny człowiecze u siebie

(Klonowski, 1867)

(Klon. str. 341, p.177)

Maestoso

U - waż, po - boż - ny czło - wie - cze u sie - bie,
Co Pan u - cier - piał w pi - wni - cy dla cie - bie:

A choć-by two - je ser - ce ska - mie - nia - lo, Pla - kać-by mia - lo.

1. Uważ pobożny człowiecze u siebie,
Co Pan w piwnicy ucierpiał dla ciebie,
I choćby twoje serce było skałą;
Plakaćby miało.

2. Najprzód z Ogrojca był wyprowa-
dzony,
I przed Annasza pierwój postawiony:
Tam odniósł ciężki na twarzy policzek,
Aż upadł wszystek.

3. W domu biskupim fałszywi świadko-
wie,
Na Jezusowe nastąpili zdrowie:
Kaifasz zdrajca bez żadnej przyczyny,
Szukał w Nim winy.

4. A gdy się nad Nim dość naurągali,
Sami spać poszli, Jezusa oddali
Między hałastrę żydowskiej czeladzi,
O jak Mu radzi!

5. Przykazując im, aby pilnowali,
Żeby Mu w nocy spoczywać nie dali:
Tam Go hultajstwo okrutnie trapiło,
Srodze dręczyło.

6. Kiedy Mu jedni z brody włosy rwali,
Drudzy za głową okrutnie targali:
Inni Go w świętą twarz policzkowali,
I na nią plwali.

7. Potém do zimnej w wiedli Go piwni-
cy,
I do smrodliwej, szkaradnej ciemnicy:
Jeszcze Mu oczy szmatą zawiązali,
Lżyli, szturchali.

8. I tak do słupa mocno kamiennego
Przykrępowawszy jak łotra jakiego;
Zewsząd pięściami między oczy bili,
Srodze bluźnili.

9. Odwiązawszy Go po ziemi włóczyli,
Niemiłosiernie koronę tłoczyli,
Depcąc po ciele Najświętszem, lajali
I przeklinali.

10. Mówiąc: Czynisz się nad doktory
mędrszym,
I nad biskupy nasze rozumniejszym;
A na cóż przyszła Twoja teraz mądrość,
I umiejętność?

11. Potém Nań gnojem smrodliwym
rzucali,
I przed piwnicą stojąc, naśmiewali;
Mówiąc: Oto masz ludzki zwodzicielu,
Nauczycielu.

12. Poczekaj jeno, jak Ci prawo każe,
I jak nam Twoje postęпки pokaże;
Wnet Cię wywyższym, tam gdzie są
grzésznicy,
Na szubienicy.

13. Już więc z stępujcie Święci Anioło-
wie,
Trony niebieskie i Serafinowie,
Którzy pałacie miłością ku Niemu,
Panu swojemu.

Uważ pobożny człowiecze u siebie

(Klonowski, 1867)

(Klon. str. 341, p.177)

Maestoso

U - waż, po - boż - ny czło - wie - cze u sie - bie,
Co Pan u - cier - piał w pi - wni - cy dla cie - bie:

A choć-by two - je ser - ce ska - mie - nia - lo, Pla - kać-by mia - lo.

1. Uważ pobożny człowiecze u siebie,
Co Pan w piwnicy ucierpiał dla ciebie,
I choćby twoje serce było skałą;
Plakaćby miało.

2. Najprzód z Ogrojca był wyprowa-
dzony,
I przed Annasza pierwój postawiony:
Tam odniósł ciężki na twarzy policzek,
Aż upadł wszystek.

3. W domu biskupim fałszywi świadko-
wie,
Na Jezusowe nastąpili zdrowie:
Kaifasz zdrajca bez żadnej przyczyny,
Szukał w Nim winy.

4. A gdy się nad Nim dość naurągali,
Sami spać poszli, Jezusa oddali
Między hałastrę żydowskiej czeladzi,
O jak Mu radzi!

5. Przykazując im, aby pilnowali,
Żeby Mu w nocy spoczywać nie dali:
Tam Go hultajstwo okrutnie trapiło,
Srodze dręczyło.

6. Kiedy Mu jedni z brody włosy rwali,
Drudzy za głową okrutnie targali:
Inni Go w świętą twarz policzkowali,
I na nią plwali.

7. Potém do zimnej w wiedli Go piwni-
cy,
I do smrodliwej, szkaradnej ciemnicy:
Jeszcze Mu oczy szmatą zawiązali,
Lżyli, szturchali.

8. I tak do słupa mocno kamiennego
Przykrępowawszy jak łotra jakiego;
Zewsząd pięściami między oczy bili,
Srodze bluźnili.

9. Odwiązawszy Go po ziemi włóczyli,
Niemiłosiernie koronę tłoczyli,
Depcąc po ciele Najświętszem, lajali
I przeklinali.

10. Mówiąc: Czynisz się nad doktory
mędrszym,
I nad biskupy nasze rozumniejszym;
A na cóż przyszła Twoja teraz mądrość,
I umiejętność?

11. Potém Nań gnojem smrodliwym
rzucali,
I przed piwnicą stojąc, naśmiewali;
Mówiąc: Oto masz ludzki zwodzicielu,
Nauczycielu.

12. Poczekaj jeno, jak Ci prawo każe,
I jak nam Twoje postęпки pokaże;
Wnet Cię wywyższym, tam gdzie są
grzésznicy,
Na szubienicy.

13. Już więc z stępujcie Święci Anioło-
wie,
Trony niebieskie i Serafinowie,
Którzy pałacie miłością ku Niemu,
Panu swojemu.

14. Monarsze swemu tu się zadziwujcie,
Iż jest zelżony, wszyscy Go żalujcie:
Plączcie tu rzewnie, iże Bóg Wcielony
Jest poniżony.

15. Opowiedzcie to wszemu narodowi:
Że to Syn Boży, co z Faraonowój
Niewoli wiódł lud, morze czerwone,
Rozdzielił one.

16. Powiedzcie: że to Tén Pan co to na
puszczy,
Przez lat czterdzieści dawał mannę
tłuszczy;
Gdzie się odzienie nigdy nie kazilo,
Jak nowe było.

17. Ty niebo, słońce, miesiącu z gwiaz-
dami, *
Żalujcie Pana z swojemi siłami: *
Plączcie Go chmury, plączcie i wiatro-
wie,

Wszystkich wodzowie.

18. Ziemio wyświadcza i wy twarde
skały,
Że to Syn Boski jest z nieba zesłany:
Niech się żli ludzie już upamiętają,
Niech Go poznają.

19. Żalujcie Pana powietrzni ptaszko-
wie,
I ryby morskie, ziemscy robaczkowię:
Plączcie, bo wzgardy cierpi u biskupa,
Mękę u słupa.

20. Żalujcie Pana wszystkie elementa,
Wszyscy duchowie, drzewa i zwierzęta:
Plączcie Go rzewnie, plączcie z Anioła-
mi,

Nad boleściami.

21. Dajcie znać Pannie Matce Przenaj-
świętszój,
Niechaj co rychlój do Niego pośpieszy;
Niech póki jeszcze zastanie żywego,
Pocieszy Jego.

22. Aleć o Matko! gdybyś Go ujźrzała,
Z wielkiego żalu pewniebyś omdlała:
Bo tam jest trudno dostąpić do Niego,
Dla ludu złego.

23. Gdzieżeś się podział Piotrze wierny
sługo,
Bronileś Pana, aleś się niedługo
Po trzykroć razy zaparł u sędziego,
Mistrza swojego.

24. Stoi związany w smrodliwój piwni-
cy,
Nawiedź, usług Mu, pociesz Go w ciem-
nicy:

Zapłacz Go gorzko, zalewaj się łzami,
Nad boleściami.

25. O Magdaleno z wonnemi maściami,
Z drogiem balsamem, z ślicznemi wło-
sami;
Tyś Pana nogi łzami oblewała

I ocierała.

26. Pójdź, obacz Mistrza jak jest skato-
wany,
Pod nogi Jego głaz kamienny dany;
Do biczowania powrozy drutowe,
Stryczki surowe.

27. Pójdź, i ty grzészna duszo do swoje-
go
Pana i Stwórcy, Jezusa mego:
Oto przy słupie od boleści mdleje,
Wszystek krew leje.

28. Pójdźże, nawróć się do Jezusa swe-
go,
Obacz w piwnicy niewczas, nocleg Jego;
Uważ jak termin odprawił straszliwy,
Bóg sprawiedliwy.

29. Skrusz się tu serce z opoczystej ska-
ły,
By twoje oczy hojne lzy wylały:
Żałuj serdecznie Jego zelżywości,
Z szczerój miłości.

Amen

wg Śpiewnika Wrocławskiego 1865

Tradycja.Poznań MMXVI

14. Monarsze swemu tu się zadziwujcie,
Iż jest zelżony, wszyscy Go żalujcie:
Plączcie tu rzewnie, iże Bóg Wcielony
Jest poniżony.

15. Opowiedzcie to wszemu narodowi:
Że to Syn Boży, co z Faraonowój
Niewoli wiódł lud, morze czerwone,
Rozdzielił one.

16. Powiedzcie: że to Tén Pan co to na
puszczy,
Przez lat czterdzieści dawał mannę
tłuszczy;
Gdzie się odzienie nigdy nie kazilo,
Jak nowe było.

17. Ty niebo, słońce, miesiącu z gwiaz-
dami, *
Żalujcie Pana z swojemi siłami: *
Plączcie Go chmury, plączcie i wiatro-
wie,

Wszystkich wodzowie.

18. Ziemio wyświadcza i wy twarde
skały,
Że to Syn Boski jest z nieba zesłany:
Niech się żli ludzie już upamiętają,
Niech Go poznają.

19. Żalujcie Pana powietrzni ptaszko-
wie,
I ryby morskie, ziemscy robaczkowię:
Plączcie, bo wzgardy cierpi u biskupa,
Mękę u słupa.

20. Żalujcie Pana wszystkie elementa,
Wszyscy duchowie, drzewa i zwierzęta:
Plączcie Go rzewnie, plączcie z Anioła-
mi,

Nad boleściami.

21. Dajcie znać Pannie Matce Przenaj-
świętszój,
Niechaj co rychlój do Niego pośpieszy;
Niech póki jeszcze zastanie żywego,
Pocieszy Jego.

22. Aleć o Matko! gdybyś Go ujźrzała,
Z wielkiego żalu pewniebyś omdlała:
Bo tam jest trudno dostąpić do Niego,
Dla ludu złego.

23. Gdzieżeś się podział Piotrze wierny
sługo,
Bronileś Pana, aleś się niedługo
Po trzykroć razy zaparł u sędziego,
Mistrza swojego.

24. Stoi związany w smrodliwój piwni-
cy,
Nawiedź, usług Mu, pociesz Go w ciem-
nicy:

Zapłacz Go gorzko, zalewaj się łzami,
Nad boleściami.

25. O Magdaleno z wonnemi maściami,
Z drogiem balsamem, z ślicznemi wło-
sami;
Tyś Pana nogi łzami oblewała

I ocierała.

26. Pójdź, obacz Mistrza jak jest skato-
wany,
Pod nogi Jego głaz kamienny dany;
Do biczowania powrozy drutowe,
Stryczki surowe.

27. Pójdź, i ty grzészna duszo do swoje-
go
Pana i Stwórcy, Jezusa mego:
Oto przy słupie od boleści mdleje,
Wszystek krew leje.

28. Pójdźże, nawróć się do Jezusa swe-
go,
Obacz w piwnicy niewczas, nocleg Jego;
Uważ jak termin odprawił straszliwy,
Bóg sprawiedliwy.

29. Skrusz się tu serce z opoczystej ska-
ły,
By twoje oczy hojne lzy wylały:
Żałuj serdecznie Jego zelżywości,
Z szczerój miłości.

Amen

wg Śpiewnika Wrocławskiego 1865

Tradycja.Poznań MMXVI